

Novčić

Ana Petrović

Rođen sam u staroj kovnici novca u jednom gradiću. Bio sam isti kao i svi ostali... Okrugao, od metala, tamno sive boje. Po izlasku iz kovnice u mene su utisnuli nekakav broj. Bio je to broj 50 i tako sam dobio ime 50 Centi. Tada sam bio još sasvim nov da bih shvatio da ja zapravo imam neku vrednost i kolika je ona. Upakovali su me u celofan i na kraju izručili u nekakvu kasu u marketu u obližnjem selu. Tada za mene počinje pustolovina i otkrivanje sveta.

U kasi sam po prvi put shvatio da nisam jedini i da nisam nešto najvrednije što je svet video. Drugi novčići imali su daleko veću vrednost od mene samog. Ono što me je posebno oduševilo bili su papiri. Papiri su mnogo više vredeli od nas metala. Bili su nekako graciozni i puni boja, a ja onako malen i siv osetih se sasvim nebitnim u moru boja. Papiri su toliko bili iznad nas da su u kasi imali čak i poseban odeljak gde su bili uredno složeni, za razliku od nas metala, koji smo bili samo nabacani na jednu gomilu.

Iako sam se u tom trenutku osećao uniženo, stekao sam dosta prijatelja, naravno metala. Obožavao sam svog druga Jednog Evra, koji me je uvek podsticao da ako bih našao ženu koja je iste vrednosti kao i ja zajedno bismo imali vrednost kao i moj drug Evro. Međutim, u tom trenutku bio sam još sasvim nov novčić da bih se sparivao sa nekim i odlučio sam da još malo ostanem i upoznam se sa svetom novca.

Taman kada sam se navikao na novu sredinu, prodavac je rešio da me izvadi iz kase i da me da kao kusur. Za kusur smo obično služili mi novčići i papiri manje vrednosti. To je bio posao koji se nikome od Novca nije svideo, međutim, bili smo primorani da i tome služimo. Tako sam po prvi put bio uparen sa jednom starom gospođom od papira. Dok smo tako stajali zajedno u ruci prodavca osećao sam da me papirna gospođa prezire jer je bila uparena sa nekim toliko niže vrednosti od nje same. Veoma brzo razdvojili smo se. Tada sam shvatio da nemaju samo kase posebne delove za papire i metale, već to sada imaju i novčanici. Tako je papirna gospođa otišla tamo gde je novčanik imao posebno udubljenje za papire, a ja naravno opet na nekakvu gomilu sa drugim metalima. Truckali smo se tako neko vreme u starom dekinom novčaniku. Vreme mi je sporo prolazilo jer je prostor bio skućen i sve je bilo nekako mračno i tamno.

U jednom trenutku začuo se nežan dečji glas. Čuo sam kako stari deka razgovara sa svojim unukom i objašnjava mu kako je bitno da ljudi imaju ušteđevinu i da odmalena skupljaju novac.

Nakon toga deka se odlučio da iz novčanika izvadi baš mene i preda me dečaku.

savremena
GIMNAZIJA

Nikada neću zaboraviti taj dečakov pogled. Gledao je u mene kao u nešto najvrednije što je ovaj svet ikada video. Njegove tople ruke su me zagrlile i činilo se kao da me nikada neće ispustiti iz njih. Nakon nekog vremena dečak je odlučio da me ubaci u takozvanu Kasicu Prasicu. Svi mi koji smo bili Novci znali smo da nema baš svako priliku da u njoj bude. Kad sam ušao u nju, bila je sasvim prazna. To mi je jasno govorilo da sam ja zapravo njegova prva ušteđevina i da sam po prvi put za nekoga vredniji od same vrednosti koju sam nosio na sebi. Dečak je imao potrebu da me povremeno izvadi iz nje i ponovo gleda istim onim milim pogledom.

Kako je vreme prolazilo, više nisam bio sasvim sam u Kasici Prasicu. Dolazilo je tu još novih novčića... Sve više sam se zbližavao sa drugima i tako sam i upoznao ljubav svog života. Bila je to gospođica Dolar. Čim sam je ugledao, shvatio sam da je ona potpuno drugačija od svih novčića i papira koje sam do tada video. Bila je tako graciozna i lepa da mi je ponekad zastajao dah dok je gledam. Nisam bio siguran da li sam je vredan, ali sam ipak rešio da joj priđem. Ubrzo smo oboje shvatili da ne možemo jedno bez drugog.

U jednom trenutku činilo mi se da je moj život, iako sam bio jedna obična metalna kovanica, najlepší život koji sam ikada mogao da zamislim. Imao sam sve. Kuću, ženu Dolar i mnogo prijatelja koji su živeli sa nama. Jedino što se promenilo bilo je to što je dečak porastao i postao ozbiljan mladić. Sve češće smo mogli da čujemo priče kako planira da razbije kasicu i uzme ušteđevinu koju želi da potroši na novi automobil koji mu je sada bio potreban. Jednog dana začulo se jako udaranje čekića po zidovima Kasice Prasicu. Polako su se nazirale velike pukotine i sa unutrašnje strane. U jednom trenutku ona je cela pukla na nekoliko delova i svi mi koj smo tu živeli počeli smo da bežimo po čitavoj prostoriji. Ubrzo nas je mladić sve pokupio na jednu gomilu i spakovao u džak. Pošli smo tako, ne svojom voljom, negde gde smo znali da nam životi više nikada neće biti isti. U tom trenutku služili smo kao zamena za mladićev novi automobil. Vrednije novčanice uključujući i moju Dolar stavili su u jednu kasu, a nas skoro bezvredne bacili su na nekakvu gomilu sa strane.

Iako sam bio okružen mnogim kovanicama, osećao sam se sasvim usamljeno jer kraj sebe nisam imao moju ženu, niti bilo koju kovanicu koju sam do tada poznao. Krenuo sam da putujem iz ruke u ruku. Osetio sam kako je to biti i u novčanicima najbogatijih, ali i najsiromašnijih ljudi na ovoj planeti. Putovao sam svugde i obišao skoro sve zemlje ovog sveta. Međutim, jedino što sam zaista želeo bilo je to da se ponovo negde susretnem sa Dolar.

Moje putovanje trajalo je sve dok jednog dana nesrećni čovek nije odlučio da me baci u fontanu u zamenu za njegovu želju. Upao sam u ledenu vodu u kojoj je na dnu stajala ogromna količina zarđalih i propalih novčića.

Od drugih oronulih novčića saznao sam da papirne novčanice tu nikada neće ubaciti i samim tim i da nikada više vide neću videti moju Dolar.

Svestan da ću verovatno i ja tu zarđati i izgubiti sav dotadašnji sjaj, pomirio sam se sa tim da je tu došao i kraj mog putovanja.

savremena
GIMNAZIJA